

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/27753 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Amsterdam, van 27 maart 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 11 april 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een verzoek van (hierna: de vreemdeling) om op hem artikel 64 van de Vreemdelingenwet 2000 toe te passen afgewezen.

Bij besluit van 4 juli 2007 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 27 maart 2008, verzonden op 28 maart 2008, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, (hierna: de rechtbank) voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in die uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 april 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1.1. In de tweede grief klaagt de staatssecretaris dat, samengevat weergegeven, de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA), gezien de brieven van de behandelend psychiater en maatschappelijk werker, zich expliciet dient uit te laten over de vraag of het aan de posttraumatische stressstoornis (hierna: ptss) ten grondslag liggende trauma onder de gegeven omstandigheden van belang is. Hiertoe voert de staatssecretaris aan, onder verwijzing naar de eveneens door de rechtbank genoemde uitspraak van de Afdeling van 24 maart 2006 in zaak nr. 200507019/1 (aangehecht ter voorlichting van partijen) en vaste jurisprudentie van de Afdeling, dat het niet nodig is dat het BMA in elke afzonderlijke zaak een dergelijke expliciete verklaring aflegt.

2.1.2. Zoals de Afdeling eerder, onder verwijzing naar de voornoemde uitspraak van 24 maart 2006 in zaak nr. 200507019/1, heeft overwogen (uitspraak van 12 december 2007 in zaak nr. 200704724/1; www.raadvanstate.nl) mag de staatssecretaris op gezag van het BMA aannemen dat, medisch gezien, voor de behandeling van ptss de aard van het daaraan ten grondslag liggende trauma niet van belang is. Anders dan waarvan de rechtbank uitgaat, betreft dit een algemene aanname.

De klacht is derhalve terecht voorgedragen, maar de grief kan niet leiden tot vernietiging van de aangevallen uitspraak. De rechtbank heeft het

besluit van 4 juli 2007 onder meer vernietigd omdat het onzorgvuldig is voorbereid en onvoldoende is gemotiveerd en het beroep reeds hierom gegrond verklaard. Deze overweging is in hoger beroep niet bestreden en kan de beslissing van de rechtbank zelfstandig dragen.

2.2. In de eerste grief klaagt de staatssecretaris dat, samengevat weergegeven, de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat niet is gebleken dat Oxazepam in Turkije beschikbaar is, zodat het niet vast staat dat de medicamenteuze behandeling van de vreemdeling in Turkije kan worden voortgezet en zij daarom geen aanleiding ziet om de rechtsgevolgen van het besluit van 4 juli 2007 in stand te laten. De staatssecretaris stelt dat de rechtbank hiermee heeft miskend dat in het besluit van 4 juli 2007, onder verwijzing naar het aan het BMA-advies van 28 maart 2007 ten grondslag liggende brondocument TR-676-2007, helder is aangegeven dat in Turkije een vervanger van Oxazepam, te weten Diazepam, ruim beschikbaar en in goede voorraad aanwezig is. Gelet hierop is de vraag naar de beschikbaarheid van Oxazepam en de mate waarin niet van belang en staat vast dat de medicamenteuze behandeling van de vreemdeling in Turkije kan worden voortgezet, zodat een nader onderzoek door het BMA hiernaar niet tot een andere uitkomst zal kunnen leiden, aldus de staatssecretaris. Nu derhalve na de vernietiging van het besluit van 4 juli 2007 een nieuwe beslissing op bezwaar slechts tot één uitkomst kan leiden, heeft de rechtbank volgens de staatssecretaris ten onrechte geen aanleiding gezien om de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand te laten.

2.2.1. Ingeval een besluit wordt vernietigd, dient de rechtbank de mogelijkheden van finale beslechting van het geschil te onderzoeken, waarbij onder meer aan de orde is of er aanleiding is om met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) de rechtsgevolgen van het besluit in stand te laten. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 26 maart 2008 in zaak nr. 200705490/1; www.raadvanstate.nl), is voor het in stand laten van de rechtsgevolgen niet vereist dat nog slechts één beslissing mogelijk is. In een geval als het onderhavige, waarin een besluit is vernietigd omdat het onzorgvuldig is voorbereid en onvoldoende is gemotiveerd, kan er uit een oogpunt van proceseconomie aanleiding zijn om de rechtsgevolgen van het besluit in stand te laten indien het bestuursorgaan vasthoudt aan zijn besluit en alsnog onderzoek verricht en het besluit voldoende motiveert en de andere partijen zich daarover in voldoende mate hebben kunnen uitlaten. Daarbij is beslissend of de inhoud van het vernietigde besluit na het alsnog verrichte onderzoek en de kenbaar gemaakte motivering de rechterlijke toets kan doorstaan.

2.2.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer bij uitspraak van 25 juli 2006 in zaak nr. 200601304/1; JV 2006/351), is een advies van het BMA een deskundigenadvies aan de staatssecretaris ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient het op een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze te zijn opgesteld. Indien aan deze eisen is voldaan, mag de staatssecretaris bij de beoordeling van een aanvraag van een zodanig advies uitgaan, tenzij er concrete aanknopingspunten zijn voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.

2.2.3. De rechtbank heeft het besluit van 4 juli 2007 vernietigd wegens onzorgvuldige voorbereiding en onvoldoende motivering omdat daaruit niet blijkt dat de staatssecretaris zich er rekenschap van heeft gegeven dat de vreemdeling vier medicijnen gebruikte. De rechtbank heeft vervolgens overwogen dat in het aanvullende rapport van het BMA van 26 februari 2008 is vermeld dat de vier genoemde medicijnen in Turkije beschikbaar zijn, met uitzondering van Loramet, maar dat hiervoor als alternatief Zopiclon beschikbaar is. De rechtbank is echter ook uit dit rapport niet gebleken dat Oxazepam in Turkije beschikbaar is. De rechtbank heeft bij haar oordeel dat zij geen aanleiding ziet om de rechtsgevolgen van het besluit in stand te laten, voor zover thans van belang, betrokken dat het BMA zich niet heeft uitgelaten over de vraag of Diazepam voor de vreemdeling een (goed) alternatief is.

2.2.4. In het aan het BMA-advies van 28 maart 2007 ten grondslag liggende brondocument TR-676-2007 wordt Diazepam aangemerkt als equivalent van Oxazepam. Aangegeven wordt dat Diazepam, anders dan Oxazepam, in ruime mate beschikbaar en op goede voorraad aanwezig is in Turkije. Het BMA heeft uitgaande van onder meer deze informatie *geconcludeerd dat er in het land van herkomst voldoende behandelingsmogelijkheden voor de vreemdeling zijn*. In zoverre berust het oordeel van de rechtbank dat het BMA zich niet heeft uitgelaten over de vraag of Diazepam voor de vreemdeling een goed alternatief is op een ondeugdelijke motivering en kan dit de beslissing van de rechtbank de gevolgen van het vernietigde besluit niet in stand te laten, niet dragen. De grief slaagt in zoverre.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd voor zover de rechtbank daarbij niet heeft bepaald dat de rechtsgevolgen van het besluit van 4 juli 2007 in stand worden gelaten. De aangevallen uitspraak dient voor het overige te worden bevestigd, zij het met verbetering van de gronden waarop deze berust.

2.4. Doende wat de rechtbank zou behoren te doen, overweegt de Afdeling als volgt.

In aanmerking genomen hetgeen hiervoor in 2.2.4. is overwogen en nu bij het BMA-advies tevens zijn betrokken de door de behandelaars van de vreemdeling opgestelde brieven, waarin zijn medische klachten en de gestelde oorzaken daarvan zijn uiteengezet, en de vreemdeling in bezwaar geen informatie, zoals een advies van een onafhankelijke deskundige, heeft overgelegd die de conclusie van de arts van het BMA gemotiveerd weerspreekt, heeft de staatssecretaris zich terecht op het standpunt gesteld dat vast staat dat de medicamenteuze behandeling van de vreemdeling in Turkije kan worden voortgezet en een nader onderzoek door het BMA hiernaar niet tot een andere uitkomst zal leiden.

Nu de inhoud van het besluit van 4 juli 2007, gezien het vorenoverwogene, de rechterlijke toets kan doorstaan, ziet de Afdeling aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven.

2.5. De staatssecretaris dient op na te melden wijze in de proceskosten te worden veroordeeld.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam van 27 maart 2008 in zaak nr. 07/27753, voor zover de rechtbank niet heeft bepaald dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit van 4 juli 2007 in stand blijven;
- III. bepaalt dat de rechtsgevolgen van dat besluit geheel in stand blijven;
- IV. bevestigt de aangevallen uitspraak voor het overige;
- V. veroordeelt de staatssecretaris van Justitie tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweeëntwintig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand; het dient door de Staat der Nederlanden (het Ministerie van Justitie) aan de vreemdeling onder vermelding van het zaaknummer te worden betaald.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. D. Roemers, leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

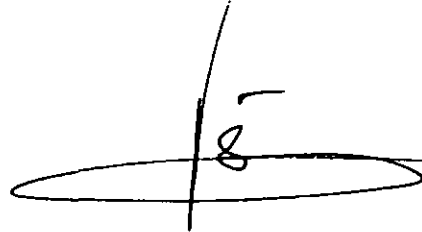
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 6 april 2009

154

Verzonden: 6 april 2009

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line at the bottom, and a stylized 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

artikel 8:70 en 8:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j^o artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 07/27753 en AWB 07/15690

V-nr: 120.100.4081

inzake: geboren op van Turkse nationaliteit, wonende te
eiser/verzoeker, hierna te noemen eiser,
gemachtigde: mr. V.V. Essenburg, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. S. Pirs, ambtenaar bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst van het
Ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Bij besluit van 11 april 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 5 februari 2007 tot het verlenen van uitstel van vertrek ex artikel 64 van de Vw 2000 afgewezen. Het besluit vermeldt onder meer het rechtsgevolg dat uitzetting van eiser niet achterwege wordt gelaten en dat eiser Nederland onmiddellijk moet verlaten. Op 12 april 2007 heeft eiser bezwaar gemaakt tegen dit besluit. Volgens het besluit schort het bezwaar de rechtsgevolgen niet op. Bij brief van 12 april 2007 is verzocht een voorlopige voorziening te treffen die ertoe strekt de uitzetting te verbieden totdat op het bezwaar is beslist.

2. Het bezwaarschrift van 12 april 2007 is bij besluit van 4 juli 2007 ongegrond verklaard. Het besluit vermeldt onder meer de rechtsgevolgen dat eiser na bekendmaking van het besluit niet langer rechtmatig in Nederland verblijft en dat eiser Nederland zelfstandig en uit eigen beweging onmiddellijk - binnen 24 uur - dient te verlaten. Op 6 juli 2007 heeft de rechtbank het beroepschrift van eiser ontvangen. Volgens het besluit schort het beroep de rechtsgevolgen niet op. Bij brief van 11 juli 2007 heeft de rechtbank meegedeeld het verzoek om een voorlopige voorziening thans op te vatten als strekkende tot een verbod van uitzetting, zolang nog niet op het ingediende beroepschrift is beslist.

3. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 12 maart 2008. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde. Tevens was ter zitting aanwezig H. Shimonian, tolk in de Turkse taal.

4. De voorzieningenrechter/rechtbank, hierna te noemen: rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. STANDPUNTEN VAN PARTIJEN

1. Verweerder stelt zich in het bestreden besluit op het standpunt dat eiser in staat wordt geacht om te reizen en dat bij uitzetting geen medische noodsituatie behoeft te ontstaan. Verweerder gaat hierbij

uit van de juistheid van het advies van het Bureau Medische Advisering (BMA) van 28 maart 2007. Uit dit rapport blijkt dat de behandeling van eiser in Turkije kan worden voortgezet en dat de benodigde medicijnen beschikbaar zijn. Voor zover eiser stelt dat de in de aanvullende gronden van bezwaar genoemde medicijnen niet beschikbaar zijn, wijst verweerder op de brief van het BMA van 26 februari 2008, waarin is vermeld dat uit het advies van 28 maart 2007 blijkt dat Mirtazapine de werkzame stof is van Remeron, en dat Zopiclon het vervangende geneesmiddel is voor Loramet. Voorts is duidelijk dat de vervanger van Oxazepam, Diazepam, beschikbaar is, terwijl tevens blijkt dat Zoloft in Turkije gegarandeerd beschikbaar is. Ter zitting heeft verweerder toegelicht dat geen aanvullend onderzoek is verricht, maar dat deze briefwisseling zorgvuldigheidshalve heeft plaatsgevonden, ter verduidelijking van het feit dat de beschikbaarheid van deze medicijnen reeds bleek uit de SOS-berichten. Voorts heeft verweerder ter zitting betoogd dat het onderliggende stuk TR-676-2007 zo gelezen dient te worden dat Oxazepam wel beschikbaar is, alleen niet in ruime mate. Ten slotte heeft verweerder de rechtbank verzocht de rechtsgevolgen van het besluit in stand te laten, mocht de rechtbank van oordeel zijn dat het BMA-advies vóór de verduidelijking van 26 februari 2008 onvoldoende gemotiveerd was.

Verweerder stelt zich voorts op het standpunt dat er geen sprake is van een medische contra-indicatie, in die zin dat in Turkije geen vertrouwde en veilige omgeving is waarin eiser behandeld kan worden. Eisers gezin is nog steeds in Turkije en kan de nodige mantelzorg bieden. Op het gezag van het BMA mag verweerder aannemen dat voor de behandeling van PTSS de aard van het daaraan ten grondslag liggende trauma niet van belang is (zie de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 14 maart 2007, JV 2007/218). Ter zitting heeft verweerder hieraan toegevoegd dat vragen over medische contra-indicaties niet expliciet aan het BMA hoeven te worden voorgelegd, aangezien het BMA bekend is met de voorgeschiedenis en dit bij de beoordeling wordt betrokken. Verweerder heeft bij de besluitvorming ook getoetst of er sprake was van een eventuele schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Nu het bezwaarschrift van eiser kennelijk ongegrond was, bestond er geen aanleiding om eiser te horen.

2. Eiser heeft - zakelijk weergegeven - de volgende beroepsgronden tegen het bestreden besluit aangevoerd. Het bestreden besluit is in strijd met het zorgvuldigheidsvereiste en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Ten onrechte heeft verweerder de aanvullende gronden van bezwaar van 23 mei 2007 niet kenbaar bij de besluitvorming betrokken. Bovendien geeft verweerder met het overleggen van het aanvullende advies van 26 februari 2008 impliciet toe dat de voorbereiding van het besluit nog niet was afgerond en het besluit derhalve onzorgvuldig is genomen. Hieruit blijkt eveneens dat eiser ten onrechte niet is gehoord. Uit het aanvullende advies van 26 februari 2008 blijkt niet dat Oxazepam wel beschikbaar is. Ook is er nog steeds geen duidelijkheid of Diazepam voor eiser een (goed) alternatief is.

Voorts stelt eiser dat er sprake is van een medische contra-indicatie. Verweerder kan zich in redelijkheid niet op het standpunt stellen dat niet alle medische aspecten van de gezondheid van eiser bij de besluitvorming hoeven te worden betrokken. Dat de AbRS heeft overwogen dat in zijn algemeenheid medisch gezien voor de behandeling van PTSS de aard van het daaraan ten grondslag liggende trauma niet van belang is, neemt niet weg dat in een concreet geval medisch gezien een veilige behandelomgeving noodzakelijk kan zijn om een medische noodsituatie te voorkomen en dat deze veilige omgeving door specifieke omstandigheden in het land van herkomst niet aanwezig is (uitspraken van deze rechtbank en zittingsplaats, 23 mei 2007, AWB 06/28033, LJN: BA707 en Den Bosch, 4 juni 2007, AWB 06/41592, LJN: BA8535). In de onderhavige zaak is er in Turkije geen veilige omgeving te creëren, omdat eiser aldaar verschillende trauma's heeft opgelopen. Daarnaast is algemeen bekend dat de medische behandeling van psychiatrische patiënten in Turkije primitief is, zij worden opgesloten en mishandeld. (Vergelijk: UK Home Office, april 2006, Medical Services, paragraaf 5.188-5.189; en Mental Disability Rights International). Adequate medische behandeling van eiser in Turkije is derhalve niet gegarandeerd.

Ten slotte stelt eiser dat verweerder ten onrechte niet heeft gemotiveerd waarom, gelet op de door eiser aangevoerde bijzondere omstandigheden, geen gebruik is gemaakt van verweerders inherente afwijkingsbevoegdheid. Dit klemt temeer, nu blijkens jurisprudentie van het Europees Hof voor de

rechten van de mens alle omstandigheden die betrekking hebben op een persoon dienen te worden betrokken bij de besluitvorming. Eiser wijst erop dat uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon, onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dringende redenen van humanitaire aard, kan leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM.

III. OVERWEGINGEN

Ten aanzien van het beroep

1. Ingevolge artikel 64 van de Vw 2000 blijft uitzetting achterwege zolang het gelet op de gezondheidstoestand van de vreemdeling of die van een van zijn gezinsleden niet verantwoord is om te reizen.
2. In de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc 2000) heeft verweerder beleidsregels vastgesteld voor de toepassing van artikel 64 van de Vw 2000. In paragraaf A4/7.1 is bepaald dat in voorkomende gevallen tevens sprake kan zijn van het achterwege laten van uitzetting ingevolge artikel 64 van de Vw 2000, indien de stopzetting van de medische behandeling een medische noodsituatie zal doen ontstaan.
3. Niet in geschil is dat stopzetting van de medische behandeling in het onderhavige geval een medische noodsituatie zal doen ontstaan. Partijen zijn echter verdeeld over de vraag of voortzetting van de medische behandeling van eiser in Turkije mogelijk is, gelet op de beschikbaarheid van de benodigde medicijnen en de gestelde aanwezigheid van een medische contra-indicatie.
4. Het BMA heeft in zijn advies van 28 maart 2007 vermeld dat eiser twee soorten medicijnen gebruikt, te weten Mirtazapine en Oxazepam, en dat deze medicijnen in Turkije gegarandeerd beschikbaar zijn. Verweerder wist echter, althans behoorde op grond van de aanvullende bezwaargronden van 23 mei 2007 te weten, dat eiser vier medicijnen gebruikte, namelijk Zolof, Remeron, Loramet en Oxazepam. Uit het bestreden besluit blijkt niet dat verweerder zich hiervan rekenschap heeft gegeven. Het besluit is derhalve onzorgvuldig voorbereid en onvoldoende gemotiveerd. Het beroep is reeds hierom gegrond.
5. Voorts staat in het aanvullende rapport van het BMA van 26 februari 2008 vermeld dat de vier bovengenoemde medicijnen in Turkije beschikbaar zijn, met uitzondering van Loramet, maar dat hiervoor als alternatief Zopiclon beschikbaar is. Echter, anders dan door verweerder is gesteld, is de rechtbank niet gebleken dat Oxazepam in Turkije beschikbaar is. Weliswaar bevestigt het BMA dit nogmaals in het aanvullende advies van 26 februari 2008, echter noch uit het eerder overgelegde onderliggende faxbericht van SOS International nr. TR-676-2007, noch uit het bij het aanvullende advies behorende stuk nr. TR-737-2007 blijkt dat Oxazepam beschikbaar is. De enkele, door verweerder ter zitting ingenomen, stelling dat uit stuk nr. TR-676-2007 blijkt dat Oxazepam wel beschikbaar is, alleen niet in ruime mate en in goede voorraad, wordt door de rechtbank niet gevolgd. Nu Oxazepam in dit bericht expliciet is uitgezonderd, had het voor de hand gelegen om daarbij tevens aan te geven in welke mate dit medicijn dan wel beschikbaar zou zijn. Bovendien is dit standpunt van verweerder in strijd met zijn overweging in het bestreden besluit, dat Oxazepam niet beschikbaar is, maar het vergelijkbare Diazepam wel. Het BMA ging er kennelijk van uit dat Oxazepam wel beschikbaar is en heeft zich niet uitgelaten over de vraag of Diazepam voor eiser een (goed) alternatief is. Gelet op het voorgaande staat nog steeds niet vast dat de medicamenteuze behandeling van eiser in Turkije kan worden voortgezet. Daarom ziet de rechtbank geen aanleiding om de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te laten.
6. Voorts is in geschil of er sprake is van een medische contra-indicatie in die zin, dat eiser in een medische noodsituatie kan komen te verkeren, omdat er in Turkije geen veilige behandelomgeving voor hem is. Verweerder heeft ter zitting betoogd dat er vanuit dient te worden gegaan dat het BMA alle omstandigheden bij de beoordeling heeft betrokken, omdat het BMA bekend is met de gehele

voorgeschiedenis van eiser. De rechtbank volgt verweerder hierin niet. Uit het advies van het BMA van 28 maart 2007 blijkt niet dat de BMA-arts dit bij zijn beoordeling betrokken heeft. Uit de brieven van de behandelende psychiater en maatschappelijk werker, leidt de rechtbank af dat in eisers specifieke geval een veilige behandelomgeving en de afwezigheid van oorspronkelijke stresssituaties en spanning als voorwaarde worden gesteld voor een optimale behandeling. Gelet op deze brieven dient het BMA zich expliciet uit te laten over de vraag of het aan het PTSS ten grondslag liggende trauma onder de gegeven omstandigheden van belang is. De rechtbank vindt voor dit oordeel tevens steun in de uitspraak van de AbRS van 24 maart 2006 (LJN: AV8744). In die zaak werd weliswaar geoordeeld dat verweerder mocht afgaan op hetgeen de BMA-arts hierover had opgemerkt, echter in die zaak was door artsen van het BMA ter zitting expliciet hieromtrent verklaard. In de onderhavige zaak ontbreekt een dergelijke expliciete verklaring van de artsen van het BMA.

7. Uit het voorgaande volgt eveneens dat het bezwaarschrift van eiser niet kennelijk ongegrond was. Verweerder had eiser derhalve ingevolge artikel 7:2 van de Awb in de gelegenheid dienen te stellen om te worden gehoord.

8. Verweerder dient het BMA nader onderzoek te laten verrichten naar de beschikbaarheid van de voor eisers behandeling noodzakelijke medicijnen in Turkije en naar de vraag of in eisers specifieke geval sprake is van een medische contra-indicatie, waardoor hij in Turkije in een medische noodsituatie terecht zou kunnen komen.

9. Hieruit volgt dat het bestreden besluit is genomen in strijd met de artikelen 3:2, 7:2 en 7:12 van de Awb. Derhalve zal het beroep gegrond worden verklaard, het bestreden besluit worden vernietigd en bepaald worden dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak.

Ten aanzien van het verzoek om een voorlopige voorziening

10. Aan de orde is de vraag of er aanleiding bestaat de gevraagde voorziening te treffen. Een dergelijke voorziening kan op grond van artikel 8:81 van de Awb worden getroffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

11. De gevraagde voorziening strekt er toe de uitzetting te verbieden totdat is beslist op het beroep. In het onderhavige geval is er geen aanleiding tot het treffen van de gevraagde voorziening, gelet op het feit dat de rechtbank heden op het beroep heeft beslist.

Ten aanzien van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening

12. Gelet op het voorgaande is er aanleiding om verweerder als de in het ongelijk gestelde partij te veroordelen in de kosten die eiser in verband met de behandeling van het beroep en het verzoek om een voorlopige voorziening bij de rechtbank redelijkerwijs heeft moeten maken. Deze kosten zijn op de voet van het bepaalde in het Besluit proceskosten bestuursrecht vastgesteld op € 966,-- als kosten van verleende rechtsbijstand (1 punt voor het beroepschrift, 1 punt voor het verzoekschrift, 1 punt voor het verschijnen ter zitting, waarde per punt € 322,--, wegingsfactor 1).

13. Op grond van het bepaalde in artikel 8:74 en artikel 8:82, vierde lid van de Awb wijst de rechtbank, respectievelijk de voorzieningenrechter de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiser betaalde griffierecht.

IV. BESLISSING

De rechtbank
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 07/27753

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder binnen acht weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit neemt met inachtneming van deze uitspraak;

De voorzieningenrechter
in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 07/15690

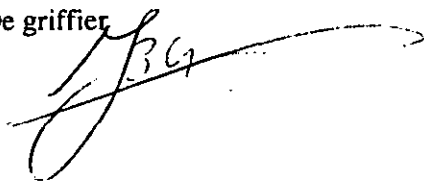
- wijst het verzoek af;

In alle zaken:

- veroordeelt verweerder in de proceskosten, begroot op € 966,- (zegge: negenhonderd zesenzestig euro), te betalen door de Staat der Nederlanden aan de griffier;
- wijst de Staat der Nederlanden aan als rechtspersoon ter vergoeding van het door eiser betaalde griffierecht ad € 286,- (zegge: tweehonderd zesentachtig euro).

Deze uitspraak is gedaan door mr. C.I.H. Fockens, voorzitter, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. J.B.C. van der Veer, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 27 maart 2008.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op: **28 MAART 2008**

Conc: JV
Coll: LT
D: C

Tegen de uitspraak op het beroep staat hoger beroep open op de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE INGEKOMEN	
24 APR 2008	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DD:	PAR:

Hoger beroepschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage,
appellant,
gemachtigde: mr. A.L. de Mik
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage,
zittinghoudende te Amsterdam, 27 maart 2008, met kenmerk AWB 07/27753

Inzake:

met kenmerk 0104.29.4003
aan te duiden als verweerder,
gemachtigde: mr. V.V. Essenburg
advocaat te Amsterdam

Proces
Procesvertegenwoordiging
Den Haag

Bordewijklaan 62
2591 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

mr. C. Brand
070 779 4281

1. Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie komt in hoger beroep van de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Amsterdam, van 27 maart 2008, verzonden op 28 maart 2008, met kenmerk AWB 07/27753 (productie 1), in welke zaak de rechtbank het beroep tegen de beschikking van 4 juli 2007 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd en de Staatssecretaris heeft opgedragen een nieuw besluit te nemen.

2. Achtergronden

- 2.1 Op 5 februari 2007 heeft verweerder een aanvraag tot het verlenen van uitstel van vertrek ex artikel 64 van de Vw 2000 ingediend.
- 2.2 Bij besluit van 11 april 2007 is deze aanvraag afgewezen.
- 2.3 Op 12 april 2007 heeft verweerder hiertegen bezwaar gemaakt.
- 2.4 Bij besluit van 4 juli 2007 is het bezwaar ongegrond verklaard.
- 2.5 Op 6 juli 2007 heeft verweerder hiertegen beroep bij de rechtbank ingesteld.
- 2.6 Bij de thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank het beroep gegrond verklaard.

3 Standpunt van de Staatssecretaris

- 3.1 De Staatssecretaris is van oordeel dat de rechtbank ten onrechte geen aanleiding heeft gezien om gebruik te maken van de aan haar ingevolge artikel 8:72, lid 3, Awb gegeven bevoegdheid. Met het oog daarop had het beroep tegen het besluit van 4 juli 2007 (wel) gegrond dienen te worden verklaard, had dit besluit (wel) dienen te worden vernietigd, maar had de rechtbank dienen te bepalen dat de rechtsgevolgen van dit vernietigde besluit in stand blijven.
- 3.2 De Staatssecretaris heeft twee grieven tegen de uitspraak.

Grief 1

- 3.3 De rechtbank overweegt terecht in rechtsoverweging III.5 op pagina 3 van de bestreden uitspraak:

"Voorts staat in het aanvullende rapport van het BMA van 26 februari 2008 vermeld dat de vier bovengenoemde medicijnen in Turkije beschikbaar zijn, met uitzondering van Loramet, maar dat hiervoor als alternatief Zopiclon beschikbaar is."

En vervolgens ten onrechte in rechtsoverweging III.5:

"Echter, anders dan door verweerder is gesteld, is de rechtbank niet gebleken dat Oxazepam in Turkije beschikbaar is. (...) Gelet op het voorgaande staat nog steeds niet vast dat de medicamenteuze behandeling van eiser in Turkije kan worden voortgezet. Daarom ziet de rechtbank geen aanleiding om de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand te laten."

Grief 2

- 3.4 De rechtbank overweegt ten onrechte in rechtsoverweging III.6 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"(...) Gelet op deze brieven dient het BMA zich expliciet uit te laten over de vraag of het aan het PTSS ten grondslag liggende trauma onder de gegeven omstandigheden van belang is. De rechtbank vindt voor dit oordeel tevens steun in de uitspraak van de ABRs van 24 maart 2006 (LJN: AV8744). In die zaak werd weliswaar geoordeeld dat verweerder mocht afgaan op hetgeen de BMA-arts hierover had opgemerkt, echter in die zaak was door artsen van het BMA ter zitting expliciet hieromtrent verklaard. In de onderhavige zaak ontbreekt een dergelijke expliciete verklaring van de artsen van het BMA."

- 3.5 Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen III.7, III.8, III.9. Gegrondverklaring van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4 **Toelichting op de grieven**

Ad grief 1

- 4.1 De kern van het oordeel van de rechtbank in rechtsoverweging III.5 is dat, nu niet is gebleken dat het medicijn Oxazepam in Turkije beschikbaar is, nog steeds niet vaststaat dat de medicamenteuze behandeling van verweerder in Turkije kan worden voortgezet. De Staatssecretaris stelt evenwel voorop dat er een vervanger van Oxazepam, te weten Diazepam, in Turkije beschikbaar is. De Staatssecretaris erkent dat de bestreden beschikking in enkele opzichten wellicht meer helder geformuleerd had kunnen worden. Echter, in het bestreden besluit is wel helder aangegeven, onder verwijzing naar de (onderliggende) informatie van SOS International nummer TR-676-2007, dat er een vervanger van Oxazepam in Turkije voorhanden is, te weten Diazepam, welk medicijn ruim beschikbaar en in goede voorraad aanwezig is ("(...) widely available and good in supply"). De Staatssecretaris is van mening dat de rechtbank (in rechtsoverweging III.5) dit onderdeel van het bestreden besluit heeft miskend.

Nu naar de mening van de Staatssecretaris vaststaat dat er een vervanger van Oxazepam in Turkije beschikbaar is, is de vraag naar de al dan niet beschikbaarheid van Oxazepam, en de mate waarin, niet van belang. Gelet op het vorenstaande staat (reeds) vast dat de medicamenteuze behandeling van verweerder in Turkije kan worden voortgezet. Derhalve zal een nader onderzoek door het BMA naar de medicamenteuze behandeling van verweerder in Turkije niet tot een andere uitkomst kunnen leiden. Nu na vernietiging van het bestreden besluit van 4 juli 2007 een nieuwe beslissing op bezwaar slechts tot één uitkomst kan leiden, had de rechtbank aanleiding moeten zien om de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand te laten.

Ad grief 2

- 4.2 De Staatssecretaris volgt het oordeel van de rechtbank niet dat, gelet op de brieven van de behandelende psychiater en maatschappelijk werker, het BMA zich expliciet dient uit te laten over de vraag of het aan PTSS ten

grondslag liggende trauma onder de gegeven omstandigheden van belang is. In de uitspraak van uw Afdeling van 24 maart 2006 (LJN: AV8744), waarnaar de rechtbank verwijst, hebben de artsen van het BMA, kennelijk ter voorlichting aan uw Afdeling, juist verklaard dat, medisch gezien voor de behandeling van PTSS de aard van het daaraan ten grondslag liggende trauma niet van belang is. Zoals blijkt uit de formulering van de voornoemde verklaring van de artsen van het BMA, beperkt deze zich niet tot enkel de desbetreffende zaak, maar geldt deze voor alle zaken waarin behandeling van PTSS aan de orde is. Derhalve is het niet nodig dat het BMA in elke afzonderlijke zaak hieromtrent wederom een expliciete verklaring aflegt. Dit laatste volgt naar de mening van de Staatssecretaris ook niet uit de vaste jurisprudentie van uw Afdeling, waarin uw Afdeling uiteenzet dat de minister op gezag van het BMA mag aannemen dat voor de behandeling van PTSS de aard van het daaraan ten grondslag liggende trauma niet van belang is.

De rechtbank heeft al het vorenstaande miskend.

5. Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep en verzoekt uw Afdeling de bestreden uitspraak gedeeltelijk te vernietigen en te bepalen dat de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand blijven.

Den Haag, 24 april 2008

Gemachtigde

A.L. de Mik, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
Postbus 30120
2500 GC Den Haag
telefoon 070 - 779 4950
telefax 070 - 779 5506*

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak op het hoger beroep van:

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
appellant,

tegen de uitspraak in de zaken nos. AWB 04/49218, 04/49220, 04/56424,
04/56427, 04/56432, 04/56435 en 04/56438 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 8 juli 2005 in de gedingen
tussen:

en

en

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij onderscheiden besluiten van 26 en 27 mei 2003 heeft appellant (hierna: de minister) aanvragen van (hierna: de vreemdeling sub 2) en en (allen tezamen hierna: de vreemdelingen) om hun een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij onderscheiden besluiten van 13 oktober 2004 heeft de minister de door de vreemdelingen tegen die besluiten gemaakte bezwaren ongegrond verklaard. Deze besluiten zijn aangehecht.

Bij uitspraak van 8 juli 2005, verzonden op 13 juli 2005, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdelingen ingestelde beroep gegrond verklaard, die besluiten vernietigd en de minister opgedragen nieuwe besluiten op het gemaakte bezwaar te nemen met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 10 augustus 2005, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 25 augustus 2005 hebben de vreemdelingen een reactie ingediend.

De Afdeling heeft de zaak ter zitting behandeld op 7 februari 2006, waar de minister, vertegenwoordigd door mr. M.M. van Asperen, advocaat te 's-Gravenhage, en de vreemdelingen, bijgestaan door mr. W. de Kleine, advocaat te Emmen, zijn verschenen.

Na de zitting heeft de Afdeling het onderzoek heropend.

Vervolgens zijn nadere stukken ontvangen van de zijde van de vreemdelingen en de minister. Deze zijn steeds aan de andere partij toegezonden.

De Afdeling heeft de zaak verder ter zitting behandeld op 20 februari 2006, waar de minister, vertegenwoordigd door mr. M.M. van Asperen, advocaat te 's-Gravenhage, en drs. C.H. Girbaran en drs. D.W. Matulesy, artsen, werkzaam bij het Bureau Medische Advisering van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (hierna: BMA), en de vreemdelingen, bijgestaan door mr. W. de Kleine, advocaat te Emmen, en drs. A.N. Biewinga, huisarts van de vreemdelingen, zijn verschenen.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 14, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) wordt een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen, verband houdende met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan.

Ingevolge artikel 16, eerste lid, aanhef en onder a, kan een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 14, worden afgewezen, indien een vreemdeling niet over een geldige machtiging tot voorlopig verblijf (hierna: mvv) beschikt die overeenkomt met het verblijfsdoel, waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd.

Ingevolge artikel 3.71, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) wordt de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000, afgewezen, indien een vreemdeling niet over een geldige mvv beschikt.

Ingevolge het vierde lid kan de minister het eerste lid buiten toepassing laten, voor zover toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard (hierna: de hardheidsclausule).

2.1.1. Uit de geschiedenis van de totstandkoming van de hardheidsclausule (TK 1999-2000, 26 732, nr. 7, p. 108-109) blijkt dat de daarin neergelegde bevoegdheid van de minister bedoeld is als discretionair van aard en beperkt van omvang. Gevallen, waaromtrent is voorzien dat het mvv-vereiste niet zal worden tegengeworpen, zijn bij en krachtens artikel 17, eerste lid, van de Vw 2000 van dat vereiste uitgesloten, zodat toepassing van de hardheidsclausule beperkt kan blijven tot zeer uitzonderlijke gevallen die door wet- en regelgever niet zijn voorzien. Voorts wordt volgens die passage een beroep op de hardheidsclausule slechts in zeer uitzonderlijke gevallen gehonoreerd.

2.1.2. Volgens paragraaf B1/2.2.1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), voor zover thans van belang, wordt in ieder geval geen zeer uitzonderlijk geval dat tot toepassing van de hardheidsclausule aanleiding geeft aangenomen, indien de desbetreffende vreemdeling stelt dat noodzakelijke, medische behandeling aan terugkeer, teneinde een mvv te verkrijgen, naar het land van herkomst in de weg staat, maar niet heeft aangetoond dat sprake is van een medische noodsituatie.

Volgens paragraaf B8/3.3 van de Vc 2000 kan de hardheidsclausule worden toegepast, indien wordt voldaan aan de vereisten voor het verlenen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "vanwege medische noodsituatie".

Bij de beoordeling van zodanige vergunningaanvraag wordt volgens paragraaf B8/4 van de Vc 2000 de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het herkomstland niet betrokken.

2.2. De vreemdelingen, allen etnische Albanezen afkomstig uit Kosovo, hebben in beroep betoogd dat – kort gezegd – de minister ten onrechte geen toepassing aan de hardheidsclausule heeft gegeven, omdat er voor hen, als getraumatiseerde slachtoffers van etnische zuiveringen in Kosovo, aldaar geen sprake is van adequate medische behandeling, nu van hen niet gevergd kan worden dat zij zich laten behandelen door leden van de bevolkingsgroep die hun medische problemen heeft veroorzaakt.

De rechtbank heeft het standpunt van de minister dat het aldus gestelde hem niet tot toepassing van de hardheidsclausule leidt, rechtens onjuist bevonden, omdat de stellingen van de vreemdelingen met hun

medische problematiek, gelegen in een posttraumatische stressstoornis (hierna: ptss), samenhangen. Het gaat, aldus de rechtbank, niet om de feitelijke beschikbaarheid en toegankelijkheid van de medische zorg in Kosovo in het algemeen, maar over de beschikbaarheid van medische zorg voor deze vreemdelingen, gelet op hun specifieke ziektebeeld.

In het BMA-advies inzake de vreemdeling sub 2 staat dat de verwachting is dat haar klachten bij het uitblijven van de huidige behandeling zullen toenemen, in welk geval naar verwachting, gelet op de ernst van haar klachten en de psychische problematiek in het gezin, sprake zal zijn van een medische noodsituatie op korte termijn. Omdat de minister de individuele omstandigheden van de vreemdelingen niet in het licht van de vraag of deze tot toepassing van de hardheidsclausule nopen heeft beoordeeld, zijn de bestreden besluiten onvoldoende zorgvuldig voorbereid, aldus de rechtbank.

2.3. In het eerste deel van grief 1 klaagt de minister dat de rechtbank aldus de motivering van de besluiten van 13 oktober 2004 en de verwijzing daarin naar het hiervoor onder 2.1.2. weergegeven beleid en de betekenis daarvan heeft miskend. Volgens de in de zaken van de vreemdelingen uitgebrachte medische adviezen van het BMA is medische behandeling voor hen in het land van herkomst beschikbaar. De vreemdelingen hebben niet aannemelijk gemaakt dat dit onjuist is.

Omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de beschikbare medische voorzieningen betreffen blijven volgens het gevoerde beleid buiten beschouwing. Hierbij is volgens de minister niet van belang of het gaat om algemene toegankelijkheid of toegankelijkheid voor een specifieke vreemdeling. Bij het aspect van de feitelijke toegankelijkheid zal het vrijwel steeds gaan om toegankelijkheid voor de desbetreffende vreemdeling in het bijzonder, omdat anders geen onderscheid zou bestaan met de beschikbaarheid van medische behandeling, aldus de minister.

2.3.1. Volgens de ter beoordeling van de aanvragen van de vreemdelingen gevraagde en uitgebrachte adviezen van het BMA van 26 maart 2003 is psychiatrische behandeling, inclusief die van ptss, beschikbaar in de Federale Republiek Joegoslavië, in onder meer het Institute for Mental Health te Belgrado en in Kosovo in de ziekenhuizen te Gjakova, Peja en Prizren.

Voorts zijn de vreemdelingen volgens deze adviezen in staat om, al dan niet onder bepaalde voorwaarden, te reizen.

Ter zitting hebben de artsen van het BMA verklaard dat, medisch gezien, voor de behandeling van ptss de aard van het daaraan ten grondslag liggende trauma niet van belang is.

2.3.2. De rechtbank heeft ten onrechte nader onderzoek naar de vraag of de vreemdelingen met toepassing van de hardheidsclausule dienden te worden vrijgesteld van het vereiste dat wordt beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel, waarvoor de vergunning is aangevraagd, nodig geacht. Gelet op hetgeen hiervoor onder 2.3.1. is overwogen, hoeft zich, bij het tegenwerpen aan de vreemdelingen van het mvv-vereiste, geen acute medische noodsituatie op korte termijn voor te doen. Voor zover daarvan ten gevolge van eventuele problemen betreffende de feitelijke toegankelijkheid van die medische zorg niettemin sprake zal kunnen zijn, heeft dit volgens het hiervoor onder 2.1.2. vermelde en door de

minister gevoerde beleid niet tot gevolg dat in verband daarmee toepassing wordt gegeven aan de hardheidsclausule.

In zoverre slaagt de grief.

2.4. Het hoger beroep is reeds hierom gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De grieven behoeven voor het overige geen bespreking.

2.5. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen overweegt de Afdeling als volgt.

2.5.1. De door de vreemdelingen gestelde, op zichzelf niet bestreden, omstandigheden, in verband waarmee zij betogen dat zij ten onrechte niet zijn vrijgesteld van het voor vergunningverlening gestelde vereiste dat wordt beschikt over een geldige mvv die overeenkomt met het verblijfsdoel, waarvoor de verblijfsvergunning is aangevraagd, betreffen de feitelijke toegankelijkheid van de medische behandeling. Gelet op hetgeen hiervoor onder 2.3.2. is overwogen heeft de minister zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat deze niet noopten tot toepassing van de hardheidsclausule.

Daarvan uitgaande, bestaat evenmin grond voor het oordeel dat de minister zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat uit de inhoud van het bezwaarschrift, beoordeeld in samenhang met hetgeen de vreemdelingen in eerste instantie hebben aangevoerd en met de motivering van de bestreden beslissingen op bezwaar, reeds aanstonds blijkt dat het bezwaar van de vreemdelingen kennelijk ongegrond is.

2.5.2. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgronden komt de Afdeling niet toe. Over die gronden is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin doet zich de situatie voor dat het oordeel over die gronden, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop ze betrekking hebben, onverbreeklijk samenhangen met hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgronden vallen thans dientengevolge buiten het geding.

2.5.3. De Afdeling zal het inleidende beroep ongegrond verklaren.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 8 juli 2005 in de zaken nos. AWB 04/49218, 04/49220, 04/56424, 04/56427, 04/56432, 04/56435 en 04/56438;
- III. verklaart het bij de rechtbank in die zaken ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. R. van der Spoel, Leden, in tegenwoordigheid van mr. J.H. van Breda, ambtenaar van Staat.

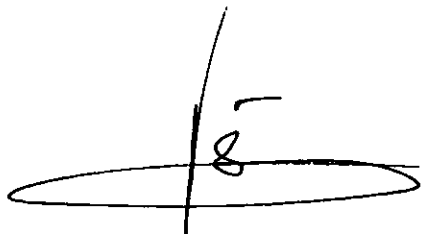
De Voorzitter is verhinderd
de uitspraak te ondertekenen.

w.g. Van Breda
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 24 maart 2006

310-470.
Verzonden:

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak